

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
2.Bf.431/2012/14. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2013. év szeptember hó 10. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta az alábbi

ítéletet:

A több emberen elkövetett emberölés bűntettének kísérlete és más bűncselekmények miatt a vádlott és társa ellen indult büntető ügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2012. év július hó 13. napján kelt 19.B.145/2010/142. számú ítéletét a l.r. vádlott vonatkozásában **megváltoztatja**.

A terhére rótt bűncselekményeket emberölés bűntette kísérletének (Btk.160.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés f./ pont) és rongálás vétségének (Btk.371.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés a./ pont) minősíti.

A halmazati büntetésként kiszabott szabadságvesztést fegyházban rendeli végrehajtani.

Az l.r. vádlott legkorábban a kiszabott büntetés 2/3-ad részének kitöltése után bocsátható feltételes szabadságra.

Az l.r. vádlott által 2012. március 21. napjától 2013. július 13. napjáig házi őrizetben töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe oly módon számítja be, hogy 1 napi szabadságvesztésnek 5 nap házi őrizetben töltött idő felel meg.

Az l.r. vádlott lakóhelye : megjelölve.

Az ítélet bevezető részéből a tárgyalási napok közül a 2011. november 10. napját mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét az l.r. vádlott tekintetében helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Budapest Környéki Törvényszék a 2012. július 13. napján kelt 19.B.145/2010/142. számú ítéletével az I.r. vádlott - születési neve megjelölve - bűnösségét 1 rb emberölés bűntettének kísérletében (Btk.166.§ (1) bekezdés) és 1 rb. rongálásban (Btk.324.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés a./ pont) állapította meg. Halmazati büntetésül 6 év börtönre, mellékbüntetésül 6 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Ellenben az ellene 1 rb. testi sértés bűntettének előkészülete (Btk.170.§ (3) bekezdés I. fordulat, (5) bekezdés), valamint 1 rb. rongálás vétsége (Btk.324.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés a./ pontja) miatt emelt vád alól felmentette, az 1 rb tulajdon elleni szabálysértés (Sztv. 157.§ (1) bekezdés b./ pontja) miatt indult eljárást megszüntette.

A magánfél részére 38.000 Ft kártérítés, az állam részére 1.500 Ft eljárási illeték megfizetésére kötelezte, míg a másik magánfél polgári jogi igényét egyéb törvényes útra utasította.

Az elsőfokú bíróság döntött a bűnjelekről, azok közül a teleszkópos fém botot, lövedék köpenyt és ólommag töredéket, fémforgácsokat és 39 db céllövő töltényt elkobozta, továbbá határozott a bűnügyi költség viseléséről is.

Az elsőfokú ítélet a II.r. vádlott tekintetében kihirdetése napján jogerőre emelkedett.

Az ítélet ellen az ügyész az I.r. vádlott terhére az élet elleni bűncselekmény jogi minősítésének megváltoztatása, annak a Btk.166.§ (1) bekezdésébe ütköző és (2) bekezdés f./ pontja szerint minősülő több emberen elkövetett emberölés bűntettének kísérletekénti értékelése és a büntetés súlyosítása érdekében jelentett be fellebbezést. A vele szemben hozott felmentő és eljárást megszüntető rendelkezéseket a perorvoslat nem érintette.

Az I.r. vádlott és védője az élet elleni cselekmény tekintetében elsődlegesen felmentésért, másodsorban a büntetés enyhítése céljából fellebbeztek.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta. Indítványa szerint a megalapozottnak tekinthető tényállásból okszerűen következik az I.r. vádlott bűnössége, azonban tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a vád szerinti minősített eset helyett csupán az emberölés alapesetét látta megállapíthatónak. Az I.r. vádlott ugyanis az ablakra két lövést adott le, így tisztában volt azzal, hogy az esetlegesen a nappaliban tartózkodó mindkét sértett halálát okozhatja. E lehetséges következménybe a sértett vonatkozásában belenyugodva adta le a lövéseket, míg az előzmények ismeretében a 2. sz. sértett esetében azt kifejezetten kívánta. Cselekménye ezért helyesen több emberen elkövetett emberölés bűntette kísérletének minősül. Erre figyelemmel büntetésének súlyosítása is indokolt.

A védő fellebbezése írásbeli indokolását „perbeszéd tervezet”-ként nyújtotta be. Ebben pontokba szedve támadta az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás

egyes részleteit. A 2. sz. sértett személygépkocsijában álláspontja szerint csupán 38.000 Ft kár keletkezett, amelyre kárigényét a sértett előterjesztette, a rongálás mértéke - az 1. sz. sértett vonatkozásában bekövetkezett rongáláshoz hasonlóan - nem bűncselekmény, ezért a vádlott felmentése indokolt. Az élet elleni bűncselekmény körében a tényállásban iratellenesnek találta a „lelővi, bebálázza” tartalmú SMS-re hivatkozást. Álláspontja szerint az I.r. vádlott állításával szemben nem bizonyított, hogy védenca nem akart virágokat vinni 1. sz. sértett házához, az sem, hogy a Széchenyi Fürdőben veszekedtek, és az sem, hogy a fegyvereket nem a másnapi lögyakorlat miatt tette a gépkocsijába. Hivatkozott arra, hogy az I.r. vádlott az ablakon való betekintéssel meggyőződött arról, hogy senki sem tartózkodik a nappaliban. Tévesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a lövéseket megelőzően nem ment be az udvarra, a redőnyökre vonatkozó bizonyítás ezt nem cáfolja. Utalt arra, hogy csupán egy lövés hatolt be a nappaliba, azonban a lövés iránya és magassága miatt az sem veszélyeztetett senkit. Részletezte továbbá az egyes tanúk vallomásaiban véleménye szerint fennálló ellentmondásokat, amelyek miatt azok nem alkalmasak a vádlott védekezésének elvetésére. Végső soron elsősorban az I.r. vádlott felmentését, másodsorban az ügyési fellebbezés elutasításával a büntetés enyhítését kérte.

A nyilvános ülésen az I.r. vádlott lakcímváltozását bejelentve előadta, hogy 2 hónapja őstermelői vállalkozó, baromfitartással foglalkozik, amelyből 100-150.000 Ft jövedelemre számít. Az ügyési átirathoz fűzött észrevételében megismételte, hogy volt kulcsa a kapukhoz és a ház bejárati ajtajához is, ha ölni akart volna, úgy bemegy a házba. Ezzel szemben csak az udvaron járt, senkit nem szándékozott megölni, csak meg akarta ijeszteni őket, ezért adta le a lövéseket.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője perbeszédében az átiratban foglaltakat mindenben fenntartotta. Ugyanakkor az ítélet 6. oldal utolsó bekezdés utolsó mondatát és a 11. oldal alulról a 3. bekezdését kirekeszteni indítványozta a tényállásból, miután a jelzettek a vádlotti szándékot tartalmazzák, amely a jogi indokolás körébe tartozik. Ezt leszámítva a tényállásból az elkövetés eszköze, a kivitelezés módja és az elkövetést megelőző körülmények alapján arra lehet következtetni, hogy 2. sz. sértett esetében egyenes szándék, míg 1. sz. sértett tekintetében eshetőleges szándék formájában fennállt az I.r. vádlott ölési szándéka. Ennek megfelelően az élet elleni cselekmény minősítése és a büntetés súlyosítása tekintetében az átiratban foglalt indítványt fenntartotta.

A védő felszólalásában a bejelentett perorvoslatok iránya és tartalma szerint nyilatkozott. Hivatkozott a perbeszéd tervezetben foglaltakra, és az abban jelzett ellentmondások miatt felvetette az ítélet megalapozatlanságát, illetve erre alapítottn az ítélet hatályon kívül helyezését is.

Perbeszédében kiegészítésként támadta a becsapódáskor szétvált lövedék ölésre való alkalmasságát, továbbá volt felesége szokásainak ismerete is ellentétes volt a lövés eredményességének a feltételezésével. Az 1. sz. sértett részére az ő életének

kioltására irányuló SMS-t egyszer sem küldött és a cselekmény utáni SMS-ek is azt bizonyítják, hogy nem akarta megölni.

Kifogásolta a vádlott felindult állapotára történt hivatkozást is, hiszen 2. sz. sértett már március óta ott lakott, nem az esetkor szembesült ezzel a ténnyel. Elsődlegesen az I.r. vádlott felmentését, másodsorban az ítélet megalapozatlanság miatti hatályon kívül helyezését kérte.

Indítványai elvetése esetén a büntetés kiszabása körében nem látott alapot Őrbottyán lakosságának felzaklatása, mint súlyosító körülmény megállapítására, ellenben a vádlott betegségének enyhítő hatását hiányolta az enyhítő körülmények sorából. Erre figyelemmel az ügyészi fellebbezés elutasítására és a büntetés enyhítésére tett indítványt.

Az I.r. vádlott az utolsó szó jogán megismételte, hogy senkinek sem szeretne volna sem a sérülését, sem a halálát.

A fellebbezések közül az ügyészi perorvoslat részben alapos a következők szerint.

A Fővárosi Ítéltábla a fenti kétirányú perorvoslatok folytán a Be.348.§ (1) és (2) bekezdése, illetve a Be.349.§ (1) bekezdése szerint, az I.r. vádlott tekintetében, a felmentő rendelkezést nem érintve bírálta felül az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást.

A felülbírálat során az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával igen széleskörű bizonyítást folytatott le. A bizonyítási eljárás mindenre kiterjedő voltára törekvés azonban több kérdésben az ügy lényegét nem érintő tanúkihallgatásokat és más bizonyítást is magába foglalt, amelyek az eljárás elhúzódását, a bizonyítékok áttekintését nehezítették. Ennek tudható be, hogy a történeti tényállás a lényegyet illetően részben pontatlan, részben téves következtetéseket tartalmaz.

A Fővárosi Ítéltábla ezért a Be.352.§ (1) bekezdés a./ pontja alapján az ítélet részbeni megalapozatlanságát a tényállás kiegészítésével, illetve helyesbítésével küszöbölte ki a következők szerint.

1./ Személyi körülmények:

Ítélet 4. oldal utolsó előtti bekezdés utolsó mondatát mellőzi, egyben megállapítja, hogy a vádlott két hónapja östermelőként baromfitartással foglalkozik, várható jövedelme havi 100-150.000 Ft.

A 4. oldal utolsó bekezdését követően rögzíti, hogy a vádlott 2008. évtől tagja volt a Lövész Klubnak. (nyom. ir. IV. kötet 1543. oldal)

2./ Történeti tényállás:

A 6. oldal utolsó bekezdés utolsó mondatát kirekeszti, miután az a cselekmény elkövetése utáni időszakra vonatkozik.

A 7. oldal utolsó bekezdés utolsó mondatában írt SMS-t akként helyesbíti, hogy „Janiból radiátor lesz egy lakótelepen” míg a további szövegrészt kirekeszti. (Nyom. ir. III. kötet 815. oldal)

Az ítéletben írt SMS 1. sz. tanúvallomásán alapszik, azonban a beszerzett SMS szövegek között az nem található, csupán egy részben hasonló tartalmú.

Az ítélet tábla a hiteles szövegek szerint helyesbítette a jelzett SMS-t.

A 8. oldal 1. bekezdés utolsó mondatát kirekeszti, mert annak tartalma értelmezhetetlen az ítélet egyéb adatai ismeretében.

A helyesbítés azért volt szükséges, mert nem állapítható meg, hogy kiknek az együttéléséről van szó és melyik sértettre utal. Megjegyzendő, hogy az ítéletben az 1. sz. sértett hol sértettként kerül megjelölésre, hol ezt nem tünteti fel, így ez a minősége sem egyértelmű az elsőfokú határozatban.

A 10. oldal utolsó előtti bekezdését kiegészíti azzal, hogy a Magnum típusú lőfegyveren kívül a gépkocsiban volt még egy Smith and Wesson .22 LR kaliberű lőfegyver is.

A tényállás kiegészítését az ítélet 11. oldal utolsó bekezdésében írtak indokolják, amely a fegyverek sorsára vonatkozó ítéleti megállapítást tartalmazza.

Az ítélet 11. oldal 2. bekezdését kiegészíti azzal, hogy a vádlott a lövéseket az ablaktól kb. 14,5 méter távolságból adta le. (nyom. ir. III. kötet 673. oldal 5. pont, fegyverszakértői vélemény)

Az elsőfokú bíróság a célzott lövésekkel kapcsolatban számos adatot helyesen rögzített, a lőtávolság leírását azonban elmulasztotta. Ezt a szakértői vélemény egyértelműen tartalmazza és ez az adat is lényegi jelentőséggel bír.

A 11. oldal 4. bekezdés utolsó mondatát követően rögzíti, hogy amennyiben a felső lövés a másik lövéshez hasonlóan becsapódik a nappaliba, úgy az a bejárat felé kb. fejmagasságban hatolt volna be. (120. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 13. oldal utolsó sora és 14. oldal 1. sora, fegyverszakértői előadása.)

A tényállás fenti kiegészítését a lőirány pontos, teljeskörű meghatározása indokolta.

Kirekeszti a tényállásból a 11. oldal 5. bekezdését, miután a szándék formájára tett - egyébként is téves - megállapítások nem tartoznak a tényállás körébe.

A 12. oldal 1. bekezdését megelőzően rögzíti, hogy a sértettek 11 óra körüli időpontig a nappaliban tartózkodtak, ott tévét néztek és ezt követően a televíziót itt lekapcsolták, majd átmentek a hálósobába. (1. sz. sértett nyomozati iratok V. kötet 1743. oldal és a 2. sz. sértett V. kötet 1711. oldal)

Az ítélet több helyütt utal 1. sz. sértett szokásaira, arra hogy meddig és hol szokott tv-t nézni, mint amely körülményt a vádlott ismert. Annak pedig jelentősége van, hogy az adott esetben 1. sz. sértett a szokásának megfelelő magatartást tanúsította.

A 12. oldal 6. bekezdését követően rögzíti, hogy az eljárás során lefoglalásra került a vádlott gépkocsijában feltalált 1 db vipera, továbbá más helyszínen 50 db különféle lőszer, lőszer elem, amelynek a tulajdonosa ismeretlen. (nyomozati iratok I/319. oldal I.r. vádlott gépkocsijának szemléje, illetve I/319. oldal helyszíni szemle a vádlott által mutatott Duna parti részen, ahol a fegyvereket nem, ellenben különféle löszereket találtak.)

E tárgyakra az ítélet elkobzás rendelkezést tartalmaz, származásukról azonban nem tett említést.

A fenti kiegészítésekkel és helyesbítésekkel a tényállás már minden tekintetben megalapozott, ekként a felülbírálat során az irányadónak tekintendő.

A Fővárosi Ítéltábla nem osztotta a védőnek az ítélet megalapozatlansága körében felvetett kétségeit.

A Budapest Környéki Törvényszék a szükségesen is túlmenő részletességgel ismertette a vádlott különböző előadásait. Helyesen állapította meg, hogy az első előadásától kezdve az eljárás különböző szakaszaiban úgy változtatta meg - lényeges elemeket is beleértve - a vallomását, ahogyan azt saját megítélése szerint célszerűnek és fontosnak tartotta. Egyértelműen kitűnt a nyomozás során, de a tárgyalási szakaszban is, hogy a védekezését eljárásjogilag nem kifogásolható módon úgy gyakorolta, hogy a bizonyítást ellehetetlenítse, illetve ő irányítsa. Ennek eredményeként teljesen felesleges volt a kiterjedt bizonyítás a redőny felhúzásának lehetőségére, Órbottyánban a szomszédok kihallgatására stb.

A törvényszék alappal állapította meg, hogy az I.r. vádlott szavahihetetlen, részleteiben hiteltérdemlő tanúvallomásokkal és szakértői véleményekkel megcáfolt vallomását ezért elvetette. A bizonyítékok mérlegelése során iratellenesség nem merült fel, indokolása nem ellentétes a logika szabályaival.

A védő perbeszédében a vádlotti állítások elfogadását igényelte a mérlegeléssel megállapított tényállással szemben, amelyre megalapozottnak talált tényállás esetében a felülmérlegelés tilalma folytán nincs törvényes lehetőség.

Az ítéltábla csupán egy ponton fogadta el a védői kifogásokat, nevezetesen annál az SMS-nél, amelyet a tényállás helyesbítésében jelzett.

A 2. sz. sértettnél a kár összegének vitatása ugyancsak alaptalan, miután azt a törvényszék szakértői vélemény alapján, a vádlott javára szólóan, használt alkatrészek értéke szerint számította. A rongálási kár meghatározásánál annak nincs jelentősége, hogy a sértett egyáltalán kéri-e a kára megtérítését, vagy abból milyen összeg erejéig terjeszt elő polgári jogi igényt. Megjegyzendő, hogy a vádlott az első tárgyaláson a károkozást elismerte, annakösszecszerűségét nem vitatva vállalta a megfizetését. Ennek alapján történt a mérsékelt illeték összegének meghatározása is.

A másodfokú eljárásban kiegészített tényállás megalapozottsága okán az ítélet hatályon kívül helyezésére nem merült fel indok.

Az irányadó tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett az l.r. vádlott bűnösségére, azonban az élet elleni bűncselekmény jogi értékelése során tévedett.

A vádlott élet elleni magatartásának jogi megítélése szempontjából jelentős tényeket kiemelve annak van jelentősége, hogy az l.r. vádlott ismerve az 1. sz. sértett esti szokásait, odament a házához, tudta, hogy a házban ketten tartózkodnak, lőfegyverrel a nappali ablakára leadott két lövést, majd eltávozott. Ezeknek a tényeknek a pontos részletei bírnak relevanciával, míg az egyéb körülményeknek, mint pl. hogy a vádlottnak volt-e kulcsa, felhúzta-e a redőnyt és benézett-e a szobába, nincs jelentősége.

Az egész eljárásban komoly bizonyítás zajlott abban a vádlotti védekezésben hangoztatott kérdésben, hogy állítása szerint ő a kiskapun - saját kulcsa lévén - bement az udvarba, felhúzta a nappali redőnyét, így meggyőződött arról, hogy a szobában nem tartózkodik senki. Ezzel a vádlotti védekezéssel szemben a felvett bizonyítás, mint a helyszíni szemle, a mérnökszakértői vélemény és a sértettek előadása azt igazolta, hogy a vádlott nem nyúlt a redőnyökhöz. A helyszínre érkező rendőrök teljesen leengedett állapotban találták a redőnyöket, a bizonyítás ellenben a teljes visszazáródást nem igazolta. Ilyen teljesen zárt állapotban fedte egymást a redőnyön és az ablakon a lövési sérülés. Ha a lövések után engedték volna vissza a sértettek a redőnyt, úgy a sérülések nem fedték volna egymást. Az elsőfokú bíróság tehát mérlegelés útján megalapozottan vetette el az l.r. vádlott ezirányú védekezését. Ugyanakkor cselekménye megítélésénél még annak elfogadása sem bírt volna jelentőséggel. Saját előadása szerint is az ablakon való betekintés után kiment az udvarról, visszazárta a kaput, kivette a fegyvert a gépkocsiból és csak ezután lőtt. Ez alatt az idő alatt pedig nem lehetett bizonyos abban, hogy időközben a sértettek nem térnek vissza a nappaliba. Az elsőfokú bíróság azonban mérlegelve a bizonyítékokat, a védekezéstől eltérően rögzítette a tényeket.

Az ítéletábra csupán utal arra az elsőfokú bíróság által felvetett lehetőségre, hogy alkalmatlan tárgyon elkövetett kísérlet megállapítására akkor kerülhetett volna sor, ha a vádlott meggyőződött volna arról, hogy a nappaliban nem tartózkodik senki.

Ennek a lehetőségnek az értékelése azért téves, mert ebben az esetben ölési szándék hiányában az az alól mentesítő alkalmatlanságot sem kell vizsgálni.

Az irányadó tényállás szerint az I.r. vádlott az utcai kerítés lécei közötti résen keresztül 14,5 m távolságról lőtt kétszer a nappali szoba ablakára. A vádlott gyakorlott lövő volt, az egyik lövés behatolt a nappaliba és a falba fúródott, a lőirány egy, a kanapén ülő személy fejmagasságának felelt meg. A másik lövés ellenben elakadt az ablakkeretben. Az utóbbi lövés eredménytelensége azonban kívül esik a vádlott szándékán, csupán a véletlennek tudható be. Ennek a lövedéknek a lőiránya sikeres behatolás esetén egy, a nappali bejárati ajtaja tájékán álló személy fejmagasságának felelt meg. Bizonyosan két személy tartózkodott a házban, e tényről a vádlott is tudott. A 23 óra utáni percekben leadott lövések időpontja sem zárja ki, hogy már nem a nappaliban tartózkodnak, mint ahogyan valóban előtte nem sokkal zárták le ott a tv-t, s mentek át a hálósobába. A vádlott erről nem bírhatott tudomással, de az is csak a szerencsés véletlennek köszönhető, hogy valamilyen okból a lövések idején már nem mentek ki a hálóból.

Nem hagyható figyelmen kívül, hogy az I.r. vádlott egy lövészklub tagja volt, engedéllyel rendelkezett lőfegyverrel, gyakorlott lövész volt. Tudnia kellett, hogy az az általa használt Magnum típusú lőfegyver milyen nagy mozgási energiával rendelkezik. A nappali ablakára leadott két célzott lövés tekintetében ezért nem vitatható, hogy mindkettő alkalmas volt emberélet kioltására. Az adott körülmények között a vádlotton kívül álló okból véletlen, hogy az egyik lövedék elakadt és a másik sem okozott sérülést, illetve halált.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság jogi indokolása 1. sz. sértett tekintetében alapvetően téves, de a 2. sz. sértettel kapcsolatos ölési szándékának formáját illetően is önmagának ellentmondó, végső soron téves.

A vádlottnak 1. sz. sértett vonatkozásában fennálló pszichés állapota legfeljebb annak igazolására alkalmas, hogy az I.r. vádlott az ő halálát nem kívánta, de azzal feltétlenül számolnia kellett és a bekövetkezésébe indulatában belenyugodott.

A 2. sz. sértett tekintetében az elsőfokú bíróság az ítélet 26. oldalán a 3. bekezdésében a vádlott egyenes szándékára vont következtetést - halálát kívánta -, míg az utolsó bekezdésben mégis eshetőleges szándékot állapított meg.

Az ítélet tábla álláspontja szerint e sértett esetében az előzmények tükrében egyértelműen megállapítható, hogy az I.r. vádlott magatartása elsődlegesen ellene irányult, halálát kívánva egyenes szándékkal cselekedett.

A vádlott magatartásával a maga részéről mindent megtett a két sértett életének kioltására, a szerencsés véletlennek köszönhetően azonban a szándékolt eredmény nem következett be. Cselekménye ezért több emberen elkövetett emberölés büntettének távoli, de befejezett kísérleteként minősül.

A Btk.2.§-a alapján a Fővárosi Ítéltábla a büntetőjogi felelősség és a jogkövetkezmények megállapítása során vizsgálta, hogy az elkövetéskor, vagy az elbíráláskor hatályos anyagi jogi szabályok kedvezőbbek-e összehatásukban.

Ennek során megállapította, hogy az elkövetéskor hatályos Btk. általános és különös részében foglalt rendelkezések és a 2013. július 1. napján hatályba lépett 2012. évi C. törvény vonatkozó szabályai közötti különbség csupán egy ponton jelentkezik. Nevezetesen az új Btk. lényeges változást hozott a feltételes szabadságra bocsáthatóság legkorábbi időpontját illetően. Az elkövetéskori szabályok szerint fegyházbüntetésnél nem 4/5-öd, hanem legkorábban 2/3-ad rész letöltése után bocsátható az elkövető feltételes szabadságra. Összességében ezért nem lehetett eltekinteni attól - jóllehet a feltételes szabadságra bocsátás a büntetés-végrehajtás körébe tartozik -, hogy a vádlott számára az elbíráláskor hatályos 2012. évi C. törvény - továbbiakban Btk. - alkalmazása a kedvezőbb.

A Fővárosi Ítéltábla a fentiek alapján az I.r. vádlott élet elleni cselekményét a Btk.160.§ (1) bekezdés (2) bekezdés f./ pontja szerint több emberen elkövetett emberölés bűntette kísérletének, vagyon elleni bűncselekményét rongálás vétségének (Btk.371.§ (1) bekezdés (2) bekezdés a./ pont)minősítette.

A büntetés kiszabása során értékelt súlyosító és enyhítő körülmények helyesbítést és kiegészítést igényeltek.

A súlyosító körülmények közül az ítéltábla mellőzte, hogy a cselekmény Órbottyán lakosságát felzaklatta, mert erre semmilyen adat nem állt rendelkezésre. Ellenben további súlyosító körülményként értékelte, hogy az élet elleni bűncselekmény kísérletét löfegyverrel követte el.

Az enyhítő körülmények sorából az ítéltábla kirekesztette az élet elleni cselekmény ténybeli beismerését, mert csupán a lövések leadására terjedt ki, az nem párosult a bűnösség elismerésével, azt a vádlott kifejezetten tagadta.

Az I.r. vádlott javára nem 2 kiskorú, hanem egy kiskorú gyermek tartása szól, mert élettársa másik gyermeke már nagykorú. Nem bír enyhítő hatással az időmúlás sem, miután ilyen súlyú élet elleni cselekmény esetében az nem tekinthető jelentősnek. Helyesbítendő az is, hogy az eshetőleges szándék nem nyomatékos súllyal és csupán az egyik sértett esetében jön szóba.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítéletében a az I.r. vádlott terhére rótt bűncselekmények miatt eltúlzott mértékű büntetést alkalmazott.

Az ítéltábla ezért az élet elleni bűncselekmény súlyosabb minősítése ellenére nem látta indokoltnak az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés súlyosítását.

Figyelemmel a minősített élet elleni bűncselekmény és a vele halmazatban álló kisebb súlyú vagyon elleni bűncselekmény tárgyi súlyára, valamennyi súlyosító és enyhítő körülmény nyomatakára, a szabadságvesztés 6 évben történt meghatározása megfelel a büntetés céljának.

Az ítélet tábla a Btk.81.§ (1) és (3) bekezdése alapján tekintette kiszabottnak a halmazati büntetést.

A szabadságvesztést a Btk.37.§ (3) bekezdés a./ pont ad./ alpont szerint fegyházban kell végrehajtani.

A közügyektől eltiltás mellékbüntetés körében a Btk.61-62. §-át hívta fel, amelynek a tartama arányos a fegyházbüntetéssel.

Az ügyészi fellebbezést a szabadságvesztés büntetés súlyosítására irányuló részében az ítélet tábla nem látta indokoltnak, a szabadságvesztés változatlan tartama az enyhítő szakasz, a Btk.82.§ (2) bekezdés a./ pontján alapszik. A büntetés enyhítése a védelmi fellebbezés szerint szóba sem kerülhetett.

Az I.r. vádlott a Btk.38.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés a./ pontja alapján legkorábban a kiszabott szabadságvesztés 2/3-ad részének letöltése után bocsátható feltételes szabadságra.

Az ítélet tábla az előzetes fogvatartásban és házi őrizetben töltött idő beszámításáról a Btk. 92.§ (1) és (3) bekezdése értelmében rendelkezett, míg az egyes bűnjelek elkobzása körében a Btk.72.§ (1) bekezdés a./ és d./ pontjait jelölte meg.

Az I.r. vádlott lakóhelye megváltozott, ezt az ítélet tábla ennek megfelelően rögzítette.

Az ítélet bevezető részében feltüntetett tárgyalási napok közül a 2011. november 10. napját mellőzni kellett, mert a következő, 2011. november 30. napján tartott tárgyaláson az egyik ülnök személyében történt változás miatt a bíróság az előző tárgyalást megismételte.

Az I.r. vádlott tekintetében az elsőfokú bíróság ítéletének az előzőekben foglalt megváltoztatása a Btk.372.§ (1) bekezdésén alapszik.

Az ítélet további rendelkezései törvényesek, ezért azokat a Fővárosi Ítélet tábla a Be.371.§ (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

Budapest, 2013. év szeptember hó 10. napján

Dr. Lassó Gábor sk.

a tanács elnöke

**Dr. Révész Tamásné
sk.**

előadó bíró

Dr. Fatalin Judit sk.

bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 19.B.145/2010/142. számú ítélete az I.r. vádlott vonatkozásában a Fővárosi Ítéltábla 2.Bf.431/2012/14. számú ítéletében foglalt változtatással 2013. szeptember 10. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2013. év szeptember hó 10. napján

Dr. Lassó Gábor sk.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Weszely-Földvárszki Tünde, tisztviselő